

● نکته روز

بهترین معیار برای جوانگرایی در آسیا

وبترین ناگویا

محمد رضا رحیم پور / بازی‌های آسیایی ناگویا ۲۰۲۶ برای فوتبال ایران تنها یک تورنمنت رده امید نیست؛ این مسابقات می‌تواند نقطه‌آغاز نسل جدیدی باشد که قرار است در سال‌های آینده پیراهن تیم ملی بزرگسالان را بر تن کند. در شرایطی که تیم ملی پس از جام جهانی ۲۰۲۶ پیش از هر زمان دیگری به تزریق نیروی جوان نیاز دارد، عملکرد تیم امید در ناگویا می‌تواند مسیر آینده فوتبال ایران را تا حد زیادی مشخص کند.

تیم امید ایران با هدایت حسین عبدی، این روزها مراحل آماده‌سازی خود را پشت سر می‌گذارد. قرار گرفتن در گلدان سوم سیدبندی، قرع‌های دشوار را پیش روی این تیم قرار داده است. ایران در مرحله گروهی ناچار خواهد بود با یک تیم از میان ژاپن، چین، ویتنام یا کره جنوبی و همچنین یکی از تیم‌های ازبکستان، عربستان، امارات یا تایلند روبه‌رو شود. روی کاغذ، این قرعه مسیر صعود را سخت‌تر می‌کند اما از زاویه‌ای دیگر، فرصتی ارزشمند برای سنجش واقعی نسل جدید فوتبال ایران برابر بهترین تیم‌های آسیاست.

در هفته‌های اخیر، تیم امید اردوهای تدارکاتی مناسبی را در ترکیه برگزار کرده و نتایج امیدوارکننده‌ای نیز به دست آورده است. دو پیروزی یک بر صفر بدون دریافت گل، تنها بخشی از دستاوردهای این اردوها بوده است. مهم‌تر از نتایج، کیفیت فنی بازیکنانی است که در این تیم حضور دارند؛ از امثال جواد حسین نژاد و سعید سحرخیزان گرفته تا ستاره‌هایی که حالا در لیگ برتر هم برای تیم‌های خود به میدان می‌روند: فوتبالیست‌هایی که بسیاری از آنها در لیگ برتر ایران یا فوتبال خارج از کشور توانایی‌های خود را نشان داده‌اند و حالا به دنبال اثبات خود در سطح بین‌المللی هستند.

در خط دروازه، رقابت میان ادیب زارعی، آرشا شکوری و محمد خلیفه، کادر فنی را با انتخابی دشوار روبه‌رو کرده است. در سایر خطوط نیز بازیکنانی حضور دارند که از نظر فنی و ذهنی، ظرفیت حضور در سطح اول فوتبال آسیا را دارند. بازیکنانی مانند فرزین معامله‌گری و امیرمحمد زراقی نیاز از جمله نفراتی هستند که می‌توانند در ناگویا نگاه‌ها را به خود جلب کنند. اگر این نسل بتواند در دیدارهای دشوار مقابل قدرت‌های آسیا عملکرد قابل قبولی ارائه دهد، بدون تردید شایستگی حضور در اردوهای تیم ملی بزرگسالان را خواهد داشت.

نکته مهم اینجااست که بازی‌های آسیایی نباید صرفاً یک تورنمنت مقطعی تلقی شود. بسیاری از کشورهای موفق آسیا، از همین رقابت‌ها برای معرفی نسل بعدی تیم ملی خود استفاده می‌کنند. بازیکنانی که در این مسابقات می‌درخشند، معمولاً خیلی زود راهی تیم ملی بزرگسالان می‌شوند و در جام ملت‌ها آسیا یا رقابت‌های انتخابی جام جهانی نقش آفرینی می‌کنند. فوتبال ایران نیز می‌تواند از همین الگو بهره‌برد و ناگویا را به سکوی پرتاب نسل تازه تبدیل کند.

البته تحقق این هدف، تنها به عملکرد بازیکنان بستگی ندارد. بخش مهم‌تر ماجرا به تصمیمات کادر فنی تیم ملی بزرگسالان مربوط می‌شود. امیرقلعه‌نویی از زمان حضور روی نیمکت تیم ملی بارها درباره ضرورت جوانگرایی صحبت کرده است، اما منتقدان معتقدند که این رویکرد تاکنون بیش از آنکه در میدان دیده شود، در حد شعار باقی مانده است. میانگین سنی بالای تیم ملی در جام جهانی ۲۰۲۶ نیز از این انتقادها را پررنگ‌تر کرد.

اکنون جام ملت‌های آسیا بهترین فرصت برای آغاز یک تغییر واقعی است. اگر بازیکنان تیم امید در ناگویا توانایی‌های خود را به نمایش بگذارند، دیگر بهانه‌ای برای نادیده گرفتن آنها وجود نخواهد داشت. در آن صورت، کادر فنی باید با شجاعت به سراغ این نسل برود و بخشی از ترکیب تیم ملی را به جوانانی بسپارد که آینده فوتبال ایران را می‌سازند.

ناگویا می‌تواند وبترین جوانگرایی فوتبال ایران باشد؛ وبترینی که استعداد نسل جدید را در معرض دید قرار می‌دهد. اما این وبترین تنها زمانی ارزش واقعی خود را پیدایم کند که نگاه کادر فنی تیم ملی نیز تغییر کند. اگر قرار باشد پس از درخشش این بازیکنان، باز هم همان چهره‌های همیشگی انتخاب شوند، فرصت دیگری برای پوست اندازی فوتبال ایران از دست خواهد رفت. امروز بیش از هر زمان دیگری، فوتبال ایران به جسارت در تصمیم‌گیری نیاز دارد؛ جسارتی که می‌تواند تیم امید را از یک تیم موفق در بازی‌های آسیایی، به تأمین‌کننده نسل آینده تیم ملی در جام ملت‌ها آسیا تبدیل کند.

● سوژه

غیبت سؤال برانگیز مهدی طارمی در اردوی پیش فصل المپیاکوس

تیم فوتبال المپیاکوس یونان در حالی چهارمین دیدار تدارکاتی پیش فصل خود را نیز بدون حضور ستاره ایرانی اش، مهدی طارمی، برگزار کرد که گمانه‌زنی‌ها درباره آینده این بازیکن افزایش یافته است. طارمی که پس از پایان حضور تیم ملی ایران در جام جهانی هنوز به تمرینات تیم باشگاهی خود ملحق نشده، روز شنبه در دیدار مقابل آژاکس هلند نیز غایب بود و تیمش با نتیجه یک بر صفر متحمل شکست شد. المپیاکوس پیش از این در سه مسابقه تدارکاتی دیگر مقابل راگوف لوستان، لوون بلژیک و فورتونا سیتارد هلند نیز بدون حضور طارمی به میدان رفته بود که حاصل آن دو پیروزی و یک تساوی بود. غیبت طولانی مدت طارمی از زمان بازگشت از اردوی تیم ملی ایران در مرکزیک، که سه روز پس از آخرین مسابقه مرحله گروهی مقابل مصر در تاریخ ۶ تیرماه اتفاق افتاد، سؤالاتی را درباره دلیل عدم حضور او در تمرینات المپیاکوس ایجاد کرده است. انتظار می‌رود این مهاجم ایرانی که یک سال دیگر از قراردادش با المپیاکوس باقی مانده، از روز یکشنبه به اردوی تیم در هلند ملحق شود. با این حال، شایعات حاکی از آن است که ممکن است طارمی در همین پنجره نقل و انتقالاتی تابستانی به تیم دیگری منتقل شود و مقصد جدیدی در دوران حرفه‌ای خود تجربه کند. این وضعیت، آینده طارمی در فوتبال اروپا را در هاله‌ای از ابهام قرار داده است.

● نقد روز

سیبا حسینی خبرنگار

۲۲ روز پس از حذف تیم ملی فوتبال ایران از جام جهانی ۲۰۲۶، امیرقلعه‌نویی با شکستن سکوت خود، به جمع مدیران فدراسیون فوتبال آمد و به منتقدان پاسخ داد؛ پاسخی که اگرچه در ذات خود قابل انتظار و حق طبیعی سرمربی تیم ملی است، اما در شیوه بیان و محتوای ارائه‌شده، بیش از آنکه به کاهش تنش کمک کند، به گسترش دامنه بحث‌ها منجر شد.

در فوتبال حرفه‌ای، پاسخگویی بخشی جدایی‌ناپذیر از مسئولیت سرمربی است اما تجربه نشان داده که این پاسخگویی، معمولاً در چهارچوبی چندصدایی و همراه با پذیرش سهمی از مسئولیت صورت می‌گیرد، نه در قالب روایتی یک‌سویه که صرفاً بر تبیین دیدگاه شخصی استوار باشد. در بسیاری از کشورهای صاحب فوتبال، پس از ناکامی در تورنمنت‌های بزرگ، نشست‌های خبری، گزارش‌های فنی و حتی ارزیابی‌های مستقل، بستری برای گفت‌وگوی جمعی درباره عملکرد تیم ملی فراهم می‌کنند.

قلعه‌نویی بخشی از ناکامی تیم ملی را به شرایط خاص ناشی از جنگ تحمیلی نسبت داد؛

موضوعی که نمی‌توان آن را به‌گل نادیده گرفت.

ولی آنچه در مستطیل سبز به نمایش درآمد،

بیش از هر عامل بیرونی، بازتابی از افت فنی تیم

ملی در سطحی بود که استانداردهای آن به‌مراتب

پس از ناکامی در تورنمنت‌های بزرگ، نشست‌های

صحنه‌ای است که در آن جزئیات فنی، آمادگی

ذهنی و کیفیت تصمیم‌گیری در لحظات کلیدی،

سرنوشت تیم‌ها را رقم می‌زند؛ مؤلفه‌هایی که در

عملکرد تیم ملی ایران کمتر دیده شد.

نکته قابل تأمل دیگر، لحن کنایه‌آمیز در مواجهه

با منتقدان است. در فوتبال حرفه‌ای، نقد فنی،

نه تهدید بلکه فرصتی برای اصلاح و پیشرفت تلقی می‌شود. از این منظر، واکنش‌های احساسی یا تمسخرآمیز، نه تنها به اقناع افکار عمومی کمک نمی‌کند، بلکه فاصله میان کادر فنی و جامعه کارشناسی را افزایش می‌دهد. این در حالی است که نقد عملکرد تیم ملی، حقی مسلم برای هواداران، پیشکسوتان و حتی ناظران بی‌طرف است.

سرمربی تیم ملی، عملکرد ایران در جام جهانی را نشانه «افتدار» توصیف کرده است؛ تعبیری که آمد و به منتقدان پاسخ داد؛ پاسخی که اگرچه در ذات خود قابل انتظار و حق طبیعی سرمربی تیم ملی است، اما در شیوه بیان و محتوای ارائه‌شده، بیش از آنکه به کاهش تنش کمک کند، به گسترش دامنه بحث‌ها منجر شد. در فوتبال حرفه‌ای، پاسخگویی بخشی جدایی‌ناپذیر از مسئولیت سرمربی است اما تجربه نشان داده که این پاسخگویی، معمولاً در چهارچوبی چندصدایی و همراه با پذیرش سهمی از مسئولیت صورت می‌گیرد، نه در قالب روایتی یک‌سویه که صرفاً بر تبیین دیدگاه شخصی استوار باشد. در بسیاری از کشورهای صاحب فوتبال، پس از ناکامی در تورنمنت‌های بزرگ، نشست‌های خبری، گزارش‌های فنی و حتی ارزیابی‌های مستقل، بستری برای گفت‌وگوی جمعی درباره عملکرد تیم ملی فراهم می‌کنند.

قلعه‌نویی بخشی از ناکامی تیم ملی را به شرایط خاص ناشی از جنگ تحمیلی نسبت داد؛

موضوعی که نمی‌توان آن را به‌گل نادیده گرفت.

ولی آنچه در مستطیل سبز به نمایش درآمد،

بیش از هر عامل بیرونی، بازتابی از افت فنی تیم

ملی در سطحی بود که استانداردهای آن به‌مراتب

پس از ناکامی در تورنمنت‌های بزرگ، نشست‌های

صحنه‌ای است که در آن جزئیات فنی، آمادگی

ذهنی و کیفیت تصمیم‌گیری در لحظات کلیدی،

سرنوشت تیم‌ها را رقم می‌زند؛ مؤلفه‌هایی که در

عملکرد تیم ملی ایران کمتر دیده شد.

نکته قابل تأمل دیگر، لحن کنایه‌آمیز در مواجهه

با منتقدان است. در فوتبال حرفه‌ای، نقد فنی،

سکوت قلعه‌نویی شکست اما هیچ ابهامی برطرف نشد

فرار از واقعیت با حمله تمام عیار

ج جهانی ۲۰۲۲ قطر، جای خود را به کادر فنی جدید داد. در بلژیک، روبرتو مارتینس پس از حذف در همان رقابت‌ها، مسئولیت نتایج را پذیرفت و استعفا کرد. این روند تنها به تیم‌های اروپایی محدود نمی‌شود. در آمریکای جنوبی، تیتیه پس از حذف برزیل در جام جهانی ۲۰۲۲، بدون توسل به توجیهات بیرونی، از سمت خود کناره‌گیری کرد. در مرکزیک، جراردو مارتینو پس از ناکامی در صعود از مرحله گروهی، مسئولیت را پذیرفت و کناره‌رفت. حتی در آسیا، مربیانی مانند هاجیمه موریاسو، با وجود نتایج قابل قبول، تحت فشار شدید رسانه‌ای قرار گرفتند و ناچار به پاسخگویی دقیق شدند.

در مجموع، در یک بازه زمانی نسبتاً کوتاه، می‌توان به حدود ۱۵ سرمربی تیم‌های ملی اشاره کرد که پس از ناکامی در رقابت‌های مهم، از سمت خود کناره‌رفتند یا برکنار شدند؛ وجه مشترک بسیاری از این موارد، پذیرش صریح مسئولیت و پرهیز از کره زدن ناکامی‌ها به «اما» و «اگر»های بیرونی بود.

فوتبال ایران برای عبور از این مقطع، نیازمند چنین رویکردی است. پذیرش واقعیت،

چنین رویکردی است. پذیرش واقعیت، گفت‌وگوی سازنده با منتقدان و ارائه برنامه‌ای

مستقل و شفاف، نه تنها راهی برای بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

روشن برای آینده، می‌تواند به بازسازی اعتماد عمومی کمک کند. در غیر این صورت، تداوم

مسئولیت‌پذیری و نگاه رو به جلو نیاز دارد؛

اصولی که می‌توانند از دل هر ناکامی، زمینه‌ساز موفقیت‌های آینده شوند.

از امروز برای جام ملت‌ها بازی بزرگ بچینید

فرصت تکرار اشتباه نیست

امروز باید پروژه جام ملت‌ها آغاز شود؛ پروژه‌ای

که مهم‌ترین بخش آن، انتخاب حرفه‌ای تدارکاتی

با کیفیت است.

تیم ملی ایران در جام جهانی ۲۰۲۶ نشان داد که

توان رقابت با تیم‌های بزرگ را دارد اما فوتبال

ملی فقط به کیفیت فنی محدود نمی‌شود.

تجربه ثابت کرده است که تیم‌های موفق،

ماهه‌های بزرگ، نتایج بزرگ، خود را مقابل

بهترین رقیب محک می‌زنند تا نقاط ضعف و

قوتشان آشکار شود. این همان چیزی است که

فوتبال ایران سال‌هاست از آن ضربه می‌خورد.

تقویم فیفا دو پنجره ارزشمند تا آغاز جام

ملت‌های آسیا در اختیار ایران قرار داده

است؛ پنجره سپتامبر و اکتبر که امکان

برگزاری چهار مسابقه را فراهم می‌کند و

پنجره نوامبر با دو دیدار دیگر، یعنی شش

مسابقه رسمی در فیفادی که می‌تواند

سرمایه‌ای بزرگ برای آماده‌سازی

باشد؛ البته اگر از همین امروز برای آن

برنامه‌ریزی شود.

این بار دیگر هیچ عذر و بهانه‌ای

دردنفرتی نیست. نه تحریم، نه مشکلات

مالی، نه نبودن حریف. اگر قرار است

ایران مدعی قهرمانی آسیا باشد، باید

با تیم‌های مدعی بازی کند، نه اینکه

دوباره به روزهای تلخ گذشته برگردیم؛

روزهایی که در فیفادی‌ها یا اردوهای

کم‌فایده برگزار می‌شد یا تیم ملی

بدون محک خوردن مقابل تیم‌های «الف»

و «ب» خودمان یا حرفه‌ای در سطح

بسیار پایین به میدان برود؛ مسابقاتی

که نه فشار مسابقه واقعی را داشت، نه

چیزی به تجربه بازیکنان اضافه می‌کرد.

نگاهی به برنامه رقیب‌های اصلی ایران نشان

می‌دهد که آنها دقیقاً مسیر متفاوتی را

انتخاب کرده‌اند. عربستان پس از ناکامی

در جام جهانی وارد دوره بازسازی شده و

قصد دارد از هر شش بازی باقی‌مانده

برای ساختن تیم جدیدش استفاده

کند، آنها فیفادی سپتامبر در جام اعراب

به مصاف عراق، عمان و کویت خواهند

رفت.

استرالیا با تیمی که در جام جهانی ۲۰۲۶

باشکست برابر آمریکا را دور مسابقات

کناره‌رفتند، یکی از مدعیان اصلی

تیم ملی است. آنها در مسابقات آسیایی ۲۰۲۶

تیم ملی است. آنها در مسابقات آسیایی ۲۰۲۶

تیم ملی است. آنها در مسابقات آسیایی ۲۰۲۶

تیم ملی است. آنها در مسابقات آسیایی ۲۰۲۶

تیم ملی است. آنها در مسابقات آسیایی ۲۰۲۶

تیم ملی است. آنها در مسابقات آسیایی ۲۰۲۶

تیم ملی است. آنها در مسابقات آسیایی ۲۰۲۶

تیم ملی است. آنها در مسابقات آسیایی ۲۰۲۶

تیم ملی است. آنها در مسابقات آسیایی ۲۰۲۶

تیم ملی است. آنها در مسابقات آسیایی ۲۰۲۶

تیم ملی است. آنها در مسابقات آسیایی ۲۰۲۶

فوتبال ایران

برای عبور از

این مقطع

نیازمند چنین

رویکردی

است. پذیرش

واقعیت،

گفت‌وگوی

سازنده با

منتقدان و

ارائه برنامه‌ای

روشن برای

آینده، می‌تواند

به بازسازی

اعتماد عمومی

کمک کند.

در غیر این

صورت، تداوم

تقابل‌های

لفظی، نه تنها

کمکی به

حل مسائل

نمی‌کند، بلکه

مسیر اصلاح

را نیز دشوارتر

خواهد ساخت

پیش‌بینی است.

جام ملت‌های آسیا،

گروهی که ایران روی کاغذ با سوره،

چین و قزیرستان کار دشواری ندارد، از

مرحله حذفی تازه آغاز می‌شود؛ جایی

که احتمال برخورد با ژاپن، کره جنوبی،

استرالیا، عربستان یا قطر بسیار زیاد

است. اگر قرار باشد برای نخستین بار

در آن مقطع با شعار موفقیت

روبه‌رو شویم، طبیعتاً شانس موفقیت

کاهش پیدا خواهد کرد. اما اگر پیش

از آن چندین بار در بازی‌های تدارکاتی

تمرینات داخلی کامل نمی‌شود؛ آنچه

داستان کاملاً متفاوت خواهد بود.

تصمیم برای ادامه همکاری با امیر

قلعه‌نویی، حالا مسئولیت فدراسیون

فوتبال را نیز سنگین‌تر کرده است. دیگر

نه بحث تغییر سرمربی مطرح است و

نه بلاتکلیفی روی نیمکت وجود دارد.

بنابراین همه امکانات باید در خدمت